

kald, altsaa som Maksimum 45,000 Kr., og saa højt vil det ikke en Gang komme til at gaa, idet man ogsaa maa tage i Betragtning, at der, naar Afløsningen er fuldført, vil spares forskellige Udgifter. Naar vi altsaa siger 45,000 Kr. aarlig, har vi naaet Maksimum af, hvad Statskassen i Afløsningsperioden kan siges at ofre paa denne Sag. Nu vil jeg jo indrømme, at der kan diskuteres om, hvorvidt det er rigtigt at gøre dette eller ikke; der kan altid diskuteres om, hvorvidt det er rigtigt, at Staten giver Afkald paa en formel Ret, den sidder inde med. Naar Statskassen efter min Mening og tillige efter Kommissionens og Folketingets Mening ikke desto mindre bør gøre det, er det, fordi det er indrømmet, at omend Staten besidder denne Indtægt med en formel Ret, er der alligevel i Fortiden vist en ikke saa ringe Haardhed og gjort en ret haandfast Brug af Statsmagten overfor Borgere, der den Gang var stillet ganske overordentligt svagt overfor Statsmagten, som man jo maa sige, at Bønder og Husmænd i de Tider var. Derfor vil Statskassen, idet den fastholder sin formelle Ret, dog gøre noget af en moralsk Uret god igen ved at tilbyde en billig Afløsning af disse Afgifter og ved at nedsætte nogle af dem, mod hvilke der kan rejses ganske særlige Indvendinger. Som sagt, det er ikke et af den Art Forslag, som en Finansminister maa have til sit Livsophold, og derfor har jeg jo ogsaa stillet mig saaledes dertil, at hvis det Høje Landsting atter i Aar ikke vedtager Forslaget, kommer det ikke mere frem fra min Side. Jeg kan meget godt undvære det. Men jeg tror ikke, at man faar Ro i denne Sag — deri giver jeg det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Chr. Ravn) fuldstændig Ret —, denne Sag dør ikke dermed; den vil blive ved at dukke op igen enten i sin Helhed eller for enkelte Distrikters Vedkommende, som det flere Gange er sket tidligere her i Rigsdagen t. Eks. for de bornholmske Distrikter. Der vil blive ved at være Klager, og disse Klager vil blive førte frem gennem vedkommende Egenes Repræsentanter her og antage Forslags Form, og man vil maaske saa forsøge en partiel Løsning af disse Vanskeligheder. Men en saadan partiel Løsning er altid forbundet med overordentlig mange Ulemper i Sammenligning med en fuldstændig og endelig Løsning som den, der her gives. Og endvidere vil Rigsdagen maaske om en Aarrække atter komme til at staa overfor Spørgsmaalet om en Kom-

mission angaaende denne Sag. Det maa nemlig erindres, at hvor udmærket et Arbejde denne Kommission end har gjort — og jeg giver det ærede 4de Medlem for 10de Kreds ganske Ret i de Lovord, han derom har sagt —, er dog de Resultater, den kom til, ikke ubestridte. Det ved det høje Ting, og i hvert Fald er det dets Udvalgs Erfaring, idet der ogsaa for dette Udvalg ligesom for Folketingets Udvalg er klaget fra nogle af de Afgiftsydere, som mener, at man ikke har vist dem Hensyn nok, at Staten ikke har strakt sig vidt nok overfor dem i Retning af Eftergivelse. Fra forskellige Sider vil man altsaa ønske, at Kommissionsarbejdet optages igen, og jeg er ingenlunde vis paa, om ikke Resultatet af en Forkastelse af nærværende Lovforslag vil blive, at man om nogle Aar igen staaer overfor Kravet om en ny Kommission med alt det Arbejde og de Omkostninger, en saadan medfører. I hvert Fald et er sikkert: Rigsdagen vil ikke faa Ro for dette Spørgsmaal, der vil idelig fremkomme Forespørgsler, Klager og Forslag sigtende til en delvis Afhjælpning af disse Forhold. Det er derfor, at jeg har ment, at det var hensigtsmæssigt og rigtigt — maaske ogsaa mest økonomisk — at tage Tyren ved Hornene, at benytte det fortræffelige Grundlag, vi her har faaet i Kommissionens enstemmige Indstilling, og vedtage Lovforslaget, hvilket jeg paa det bedste skal anbefale, at man gør.

Poul Rasmusen: Forstod jeg den højtærede Finansminister ret, er det saaledes, at et Beløb paa 5,000 Kr. halv-aarligt skal indvindes derigennem, at man anlægger Kapitalerne i Kreditforeningspapirer, opkøber Kreditforeningspapirer, saaledes at man slipper med et aarligt Tilskud fra Statskassens Side paa 30,000 Kr. i Stedet for 40,000 Kr. Om disse Kreditforeningsobligationer gøres der i Kommissionsbetænkningen en Bemærkning om, at det vil være naturligt at opkøbe dem af en bestemt Art, nemlig Papirer, der er funderet nærmest i Landejendomme. Nu kan det være meget godt, at man støtter Kreditforeningskurserne, men i et Forhold som det foreliggende, hvor det faktisk er Statskassen som saa-

Rettelse.